

14) To má určitě ze školky

Utírala jsem prach a Jirka mě pozoroval natažený přes křeslo.

„Mámo, podej mi peříčko.“

Dělala jsem, že neslyším.

„Mámo, podej mi peříčko.“

Tentokrát přidal na hlase, ale slůvko „prosím“ ho opět nenapadlo. Já zase nic.

„Mámo, podej mi peříčko, nebo tě kopnu.“

To bylo i na mě silné kafe. V následující vteřině jsem mu ručně a potom i slovně objasnila jeho nesprávnou formulaci.

To má určitě ze školky, napadlo mě okamžitě. Je zajímavé, že tahle možnost člověka napadne jenom při špatných zkušenostech. Ale, že dítě ráno uloží pyžamo pod polštář, občas srovná boty v předsíni, drží správně lžici a už se při jídle zdaleka tolik nepokecá, to nám připadá samozřejmé. A přece i sem by asi patřilo podotknout – no vida, přece jen mu ta školka něco dala.

Všichni velmi dobře víme, jak rychle se rozvíjí v téhle době dětský obzor. Dotazy se rozšiřují i mimo náš životní prostor:

„Mámo, když byli lidi ještě opičky, žili brontosauři?“

A prostředí mateřské školy postaví nejednu kostku do základů jeho vědomostí. Dítě s rozzářenýma očima maluje, staví, modeluje, do školky občas přijede i divadlo a starší ročníky chodí plavat a jezdí do školky v přírodě. To všechno dobře vím a s klidnou myslí přenechávám své ratolesti vlídným a trpělivým učitelkám.

A přesto jsem se v sobotu zase neubránila klasickému povzdechu – to má určitě ze školky. Teta Vladka chovala na klíně naši Hanku, mazlila se s ní a najednou se ke mně otočila s takovým divným pohledem.

„Co je?“

„Právě teď tady na konci vlasu Hance pochodovala veš.“

„Neblbni,“ zareagovala jsem ne právě výchovným výrazem a okamžitě mě začala svědit hlava.

„Tak proto ona se už čtvrtý den tak drbe,“ pokývl táta.

„Ale vždyť jsem ji prohlížela...“

Pak mi teta Vladka, která coby dětská zdravotní sestra tyhle věci dobře zná, ukázala miniaturní zvířátko – sotva jsem ho viděla.

A tak jsem se poprvé v životě setkala se vši. Hanka letěla okamžitě do vany ke kompletnímu mytí a zbylí lidé v obýváku začali svou činností a soustředěním připomínat opičí klan. Naštěstí už žádná další hlava odchov drobotiny neobsahovala. Druhý den teta poslala speciální šampón a pro jistotu jsme se s ním myli všichni.

„Měla bys to říct ve školce, aby tam prohlédli dětem hlavy,“ připomněl mi v pondělí ráno táta. Poslechla jsem jeho rady a zasvětila učitelku do našeho problému.

„No to mám radost,“ povídala s úsměvem (doufám, že ji v té chvíli taky začala svědit hlava), snad to nemají od nás.“ Svrběl mě jazyk, jak jsem měla chuť prohlásit, že za to může nejspíš naše rozsáhlé opičí příbuzenstvo, ale neřekla jsem nic, neboť s vychovateli svých dětí musíme vycházet v dobrém, a třeba to ani tak nemyslela.

Odpoledne jsem od tříletých trojčat vyzvíдалa, zda opravdu dětem ve školce někdo prohlížel hlavičky.

„Ne. Neprohlížel... jenom Hance.“

„A Zuzce... a Jirkovi...“

Takže jsme to nakonec my, kdo zavlekl do školky vši. Jenže na druhou stranu se nedá tak docela spoléhat na informace mých potomků. Třeba minulý týden ve středu tvrdila Zuzka, že k obědu byly brambůrky, Hanka se zmiňovala o rýži a Jirka podotkl, že kašička byla dobrá. Takže předpokládám, že učitelka i s ohledem na své krásné dlouhé vlasy, určitě takovou věc nezanedbala. Přesto se neubráním, abych občas na svým dětech nehledala vši. Obrazně i doslova.